

BEROEP in CASSATIE d.d. 22 november 2005 door
en , **beklaagden,**
tegen alle beschikkingen van het arrest.

1551

Nr van het arrest
Rep. 2005/1947
Nr 1130 P 98
van het parket
Onverander

BEROEP IN CASSATIE
vervolgd op 11 2 MEI 2006

ARREST

Het Hof van Beroep zitting houdende te Antwerpen. TIENDE Kamer, rechtdoende in correctionele zaken, verleent het volgende arrest :

Inzake van het Openbaar Ministerie

en de burgerlijke partij :

te , in zijn hoedanigheid van
zaakvoerder van : thans omgevormd tot

te :

het onderzoek geopend zijnde ingevoige de burgerlijke partijstelling;

Vertegenwoordigd door Mr , advocaat bij de balie van

tegen :

1. , nijveraar,
geboren te , op

2. , huisvrouw,
geboren te op

beiden wonende te ,

beklaagden,

Beiden vertegenwoordigd door Mr loco Mr
advocaat bij de balie van ;

Verleend van de op bovenvermelde data :

21) Inbreuk op de artikelen 41, 54, 63 en 69 van de Wet van 20 maart 1951 houdende de organisatie van de gemeentelijke overheid en van de stadsbouw, gewijzigd bij de artikelen 1, 20, 21 en 22 van de Wet van 12 december 1971, zonder voorafgaandelijke schriftelijke en individuele toestemming van het college van burgemeester en schepenen, de eerste en de tweede als mede-eigenaars, die de opstelling van een visserij of verplaatbare inrichting hebben toegestaan of goedgekeurd, en/of die van de verken opdracht hebben gegeven, in het procedureel goed gelegen te verkassiereeren als

met een kleine oppervlakte van 0,5 ha en 10 ha, eigendom van de eerste en de tweede vermeldde, de bovenvermelde verken in art. 41 omschreven in hun conclusie van een 1000 - verklaard 1980 m²

- A. Tweeden 1 maart 1982 en 1 oktober 1982 te hebben aangevraagd
- B. Tweeden 1 oktober 1982 en 1 oktober 1982 te hebben aangevraagd.

Gezien de hogere bereiden ingesteld op
7 oktober 1982 door beklagden,
8 oktober 1982 door het Openbaar Ministerie.

tegen het vonnis op tegenspraak gewezen door 3 rechtter op
20 september 1982 door de correctionele rechtbank te OMBE-
11 - dewe 1982

De wet 1982 betrekking op art. 41 van de Wet van 1971 houdende de organisatie van de gemeentelijke overheid en van de stadsbouw, gewijzigd bij de artikelen 1, 20, 21 en 22 van de Wet van 12 december 1971, zonder voorafgaandelijke schriftelijke en individuele toestemming van het college van burgemeester en schepenen, de eerste en de tweede als mede-eigenaars, die de opstelling van een visserij of verplaatbare inrichting hebben toegestaan of goedgekeurd, en/of die van de verken opdracht hebben gegeven, in het procedureel goed gelegen te verkassiereeren als

met een kleine oppervlakte van 0,5 ha en 10 ha, eigendom van de eerste en de tweede vermeldde, de bovenvermelde verken in art. 41 omschreven in hun conclusie van een 1000 - verklaard 1980 m²

Beweeld de ten tenuitvoerlegging weder straf zal worden uitgesteld gedurende DRIE JAAR, zolang beide berichten, doch enkel ten belope van 12 HULFT.

Verplicht beide berichten **DEEN** tevens tot betaling van **---** het bedrag van **DEEN FRANK**, verhoogd met 1990, dedimes en aldus telkens gecreëerd op **2.000,- FRANK.**
(W.1.3.36 Art. 29 - K.B. 13.12.36)
(gew. Wet 24.12.1993 Art 1,2^a)

Verwijst beide berichten ieder tot de helft van het geding besleidend in totaal op 1.000,- niet onbegrepen de kosten die nog zullen voortvloeien uit het vervallen van hypotheekaire plaegvormen, na te dit- spraak van onverschuldigd vonnis en dergelijke eveneens door berichten worden gecreëerd worden.

Verwijst beide berichten tevens tot een vergoeding van 1.000,-

OP BESCHERMIJK DEEL.

Verklaart de ene der burgerlijke partij onvankelijk en gearand.

Veroordeelt beide berichten tot het herstellen van de plaats in zijn oorspronkelijke staat

Beveeld beide herlaaten het uitvoerend goed, gelegen te ---

aan een globale oppervlakte van 11 are en 12 centiare, eigendom van beide beklaagden in de vorige eeuw te herstellen door de uitbreiding van de bedrijfsgebouwen af te breken en te verwijderen binnen een termijn van één jaar, te rekenen vanaf het van kracht worden van dit vonnis.

Beveeld, voor het geval deze plaats niet in zijn vorige staat wordt hersteld binnen de gestelde termijn, dat de gemachtigde ambtenaar van uitvoering in de uitvoering ervan kan voorzien.

De gemachtigde ambtenaar die het vonnis uitvoert, is gerechtigd de van de herstelling van de plaats afkomstige materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een door hen gekozen plaats. De veroordeelden zijn gehouden alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de materialen en voorwerpen, te vergoeden op verzoek van een staat, begroot en inverteerbaar verklaard door de beslagrechter.

Veroordeelt, voor het geval deze plaats niet in zijn vorige staat wordt hersteld binnen de gestelde termijn, beide berichten tevens tot betaling van een bedrag van 12.000 frank per dag vertraging in het volledig herstellen van de oorspronkelijke plaats in haar oorspronkelijke staat, welke op de kosten van de burgerlijke partij.

Veroordeelt tevens beide berichten telkens te betalen aan de burgerlijke partij de som van 10.000,- naar de vergoeding van de kosten van de burgerlijke partij, de gerechtelijke intresten en de kosten.

3. Schendt artikel 149 § 1 lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (D.R.O.), zoals laatstelijk gewijzigd door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (B.S. 22 augustus 2003), de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het aan de strafrechter de opportuniteitsafweging overlaat om voor een bewezen fout die in oorzakelijk verband staat met schade (aan het stedenbouwkundig weefsel) al dan niet het herstel (in natura) te bevelen:
Stelt de zaak in voortzetting op de terechtzitting van dinsdag 8 MAART 2005 te 9 uur.
Houdt de beoordeling der kosten aan.

Gelet op de conclusies neergelegd door Mr _____ en Mr _____
ter terechtzitting van dit Hof d.d. 28 juni 2005;

Overwegende dat het incidenteel beroep van de burgerlijke partij naar vorm en termijn regelmatig is;

Overwegende dat dit Hof de behandeling van de zaak ter terechtzitting van 28 juni 2005 ab initio heeft hernomen wegens de gewijzigde samenstelling van de zetel;

Op strafrechtelijk gebied

Overwegende dat de feiten gesitueerd zijn in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, bijgevolg in een ruimtelijk kwetsbaar gebied (vgl. Cass. 22 februari 2005, nr. _____) zodat de strafsanctie voor het instandhouden blijft bestaan;

Overwegende dat de feiten der tenlasteleggingen te actualiseren en preciseren zijn als volgt :

de ten laste gelegde feiten thans strafbaar gesteld zijn door de artikelen _____, 2, 146, 147, 148, 149 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) zoals gewijzigd bij de decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), van 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), van 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), van 1 maart 2002 (B.S. 16 april 2002); 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003); 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004); 7 mei 2004 en 22 april 2005;

Overwegende dat de feiten onder de tenlasteleggingen, geest op de processtukken en het Decreet van de Vlaamse Raad van 18 mei 1999 (B.S. van 8 juni 1999), zoals gewijzigd door het Decreet van de Vlaamse Raad van 26 april 2000 (B.S. van 29 april 2000), als volgt dienen te worden omschreven te worden, de feiten zelf niet gewijzigd zijnde door deze precisering:

DE EERSTE EN DE TWEEDE: en

op morout op de artikelen 44, 44, 45 en 49 van de ~~voormalige~~ wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de gemeentelijke ordening en van de stadsbouw, zonder voorafgaande schriftelijke en mondelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen, op het perceel gelegen te [redacted] ten kadaster bekend als [redacted] met een totale oppervlakte van [redacted] are en [redacted] are, eigendom van [redacted] en [redacted], een gebouw, meer bepaald een [redacted] en een werkplaats van ongeveer 150 vierkante meter.

A. op het nader te bepalen datum tussen 1 maart 1992 en 1 oktober 1992.

te worden ingericht.

Vanaf die datum tot 1 april 1994.

te hebben instandgehouden.

Deze voormelde feiten worden 1 mei 2000 zwaardert strafbaar gesteld zijnde door de artikelen 29, 147, 147, 149, 153, 149, 151, 170, 171, 172, 173 en 174 van het ~~voormalige~~ decreet van de Vlaamse Raad van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de gemeentelijke ordening (B.S. van 8 juni 1999), zoals gewijzigd door de artikelen 15, 16, 23 en 24 van het Decreet van de Vlaamse Raad van 26 april 2000 houdende wijziging van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de gemeentelijke ordening en van het Decreet houdende de gemeentelijke ordening, goedgekeurd op 22 oktober 1996 (B.S. van 29 april 1996), en de nu volgende en openstaande artikelen 14, 15, 16,

Dat beklaagden van deze actualisatie der tenlasteleggingen A en B kennis kregen ter terechtzitting d.d. 28 juni 2005 en zodoende hun verdediging op deze geactualiseerde tenlasteleggingen hebben kunnen voeren en gevoerd;

Dat beklaagden van deze precisering der tenlasteleggingen A en B kennis kregen door de dagstelling van het proces ter terechtzitting d.d. 28 januari 2004 en zodoende hun verdediging op deze geactualiseerde tenlasteleggingen hebben kunnen voeren en gevoerd;

Overwegende dat door de aangebrachte actualisering en precisering der tenlasteleggingen de feiten die er op betrekking hebben en die het voorwerp uitmaken van de ingestelde vervolgingen niet gewijzigd worden;

Overwegende dat de feiten der tenlastelegging A en B, zoals geactualiseerd, en voor zover zij bewezen zouden zijn, in hoofde van beklaagden de uiting zijn van eenzelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering begint te lopen vanaf het laatste feit, nl. 1 april 1994, zodat in principe de verjaring der strafvordering kon intreden, behoudens schorsing of stuiting, op 31 maart 1999;

Dat tussen de feiten van tenlastelegging A en B geen periode verstreek die de vigerende verjaringstermijn overtrof;

Overwegende dat in toepassing van artikel 33 en 34 van de Programmawet van 5 augustus 2003 (B.S. 7 augustus 2003, 2° ed.) het voorheen bestaande artikel 24 Vt. Sv., zoals vervangen door de wet van 11 december 1998 (B.S. 16 december 1998), in werking blijft voor die feiten die gebeurd zijn voorafgaand aan 2 september 2003;

Dat slechts voor feiten vanaf 2 september 2003 artikel 5 van de Wet van 16 juli 2002 tot wijziging van verschillende bepalingen teneinde inzonderheid de verjaringstermijnen voor de niet-correctionaliseerbare misdaden te verlengen (B.S. 5 september 2002), dat artikel 24 Vt. Sv. ingrijpend wijzigt, de nieuwe verjaringsregeling geldt;

Overwegende dat thans de verjaring der strafvordering nog niet bereikt is;

Overwegende dat de zogenaamde inleidingszitting (art. 24,1^o Vt. Sv. (oud)) voor de correctionele rechtbank plaats vond op 1 september 1998, waardoor de verjaring der strafvordering geschorst werd;

Dat de zaak ter terechtzitting van 1 september 1998 door de correctionele rechtbank in beraad werd genomen en vonnis verleend werd op 29 september 1998;

Dat hoger beroep werd aangetekend door beide beklaagden op 7 oktober 1998 en door het Openbaar Ministerie op 8 oktober 1998;

Dat de verjaring der strafvordering bijgevoegd geschorst werd op 31 augustus 1999;

Overwegende dat de verjaring der strafvordering nog nuttig gestuit werd door het schrijven van de procureur des Konings d.d. 30 oktober 1998 gericht aan de Hoofdgriffier bij het Hof alhier, waarbij de uitwerking van deze stuitingsdaad te situeren

is de dag nadat de schorsing der verjaring ophoudt, bijgevolg 1 september 1999;

Overwegende dat de zogenaamde inleidingszitting in graad van hoger beroep plaats vond op 6 maart 2001, datum waarop de verjaring der strafvordering geschorst werd;

Dat de zaak in voortzetting werd gesteld naar de zitting van 8 januari 2002, dit voor eventuele regularisatie;

Dat de zaak vervolgens op verzoek van de verdediging werd uitgesteld naar de zitting van 7 mei 2002;

Dat de verjaring der strafvordering bijgevolg geschorst bleef tot 5 maart 2002;

Overwegende dat de verjaring der strafvordering tevens geschorst was door de prejudiciële vraagstelling aan het Arbitragehof, ingevolge het tussenarrest van dit Hof d.d. 2 maart 2004, waarna arrest van het Arbitragehof tussenkwam op 1 maart 2005, hetgeen ter kennis gebracht werd door schrijven van het Arbitragehof d.d. 2 maart 2005,

Overwegende dat door de elementen van het strafdossier die aan de beoordeling van het Hof voorliggen, en na hernieuwd onderzoek door dit Hof gedaan, de schuld van beide beklaagden aan de feiten van de tenlasteleggingen A en B, zoals geactualiseerd en gepreciseerd, bewezen is gebleven en de daartoe door de eerste rechter ontwikkelde oordeelkundige redengeving integraal wordt bijgetreden door dit Hof en tot de zijne wordt gemaakt, behoudens de voorlaatste alinea van het derde blad;

Overwegende dat het niet relevant is dat een milieuvergunning bekomen werd, welke de aard of graad van tewerkstelling ter plaatse is, welke de inspanningen of visie geweest zijn van
op het vlak van de ruimtelijke ordening;

Dat het in dat kader niet nodig is dat overgegaan zou worden tot het verhoor van de burgemeester, het Hof voldoende voorgelicht zijnde door de stukken van het dossier en het onderzoek ter terechtzitting;

Overwegende dat een mondelinge toestemming van de burgemeester geen bouwvergunning uitmaakt in de zin van de Stedenbouwwetgeving en zuiks het opzet in hoofdte van de beklaagden niet wegneemt;

Overwegende dat beklagden klaarblijkelijk enkel oog hadden voor het rendement van het eigen bedrijf, eerder dan voor de vigerende stedenbouwvoorschriften;

Overwegende dat het schrijven van 22 juni 1994 (farde III) uitgaande van het college van burgemeester en schepenen alsmede de aanvullende stukken 1 en 5a-b geen bouwvergunning uitmaken die beklagden het recht verleent om een gebouw op te trekken, zoals zij deden;

Overwegende dat het niet nodig is in dat kader te horen, het Hof voldoende voorgelicht zijnde;

Overwegende dat geen vergunning verlenende instantie is en beklagden zich terzake in conclusies meermaals vergissen;

Overwegende dat een inbreuk blijft bestaan zelfs bij gedoog van een lokale vergunning verlenende instantie en een gunstige houding van deze laatste bij een eventuele regularisatie;

Overwegende dat het standpunt van de Vlaamse overheid met betrekking tot zonevreemde bedrijven en ruimtelijk kwetsbare gebieden, zoals dat blijkt uit haar web-site, aan voorgaande overwegingen geen afbreuk kunnen doen;

Overwegende dat geen noodzaak bestaat tot het stellen van een prejudiciële vraag vermits de omschrijving van artikel 146 vierde lid D.R.O. en 145 bis D.R.O. niet dezelfde is (agrarische gebieden met bijzondere waarde staan niet (meer) vermeld in artikel 145 bis D.R.O.), hetgeen bevestigt dat de decreetgever aan deze bepalingen een andere reikwijdte wilde verlenen;

Dat de omschrijving landschappelijk waardevol agrarisch gebied duidelijk aangeeft dat dat gebied een bijzondere waarde heeft en er dus geen andere interpretatie aan kan gegeven worden dan deze er reeds aan verleend door het Hof van cassatie (Cass. 22 februari 2005, nr.

Straftoemeting

Overwegende dat inmiddels een lange periode verstreken is sedert de oprichting van de gewraakte constructies;

Overwegende dat bij de straffoemeting rekening wordt gehouden met de inmiddels verstreken tijd, hoewel dient opgemerkt te worden dat erg veel uitstellen verleend werden op loutere vraag van de verdediging, zodat het lang aanslepen van

het voorliggend dossier mede te wijten is aan de proceshouding van beklaagden zelf;

Dat de lange tijd die inmiddels verstreken is, rekening houdend met de niet zo bijzondere complexiteit van de zaak en de houding van beklaagden zelf, evenwel niet een loutere schuldigverklaring kan wettigen;

Dat beklaagden immers zelf de hoofdoorzaak zijn van het opgelopen processuele verdrag waarbij ze aanhoudend konden rekenen op begrip van de gerechtelijke instanties voor de door hen in het vooruitzicht gestelde regularisaties, onder welke vorm dan ook;

Overwegende dat de strafvordering niet ontoelaatbaar of onontvankelijk is;

Overwegende dat rekening wordt gehouden met het gunstig strafrechtelijk verleden van beklaagden;

Overwegende dat de bewezen feiten sub A en B, zoals gepreciseerd en geactualiseerd, zich in hoofdte van beide beklaagden vermengen als zijnde gepleegd met eenzelfde misdadig opzet, zodat in toepassing van art. 65 Sw. slechts één straf dient opgelegd te worden, nl. de zwaarste;

Overwegende dat de aard en de ernst van de bewezen en vermengde feiten, het middels de feiten betoonde manifeste gebrek aan respect voor de regelgeving terzake de ruimtelijke ordening ten voordele van het louter eigen gewin, verantwoorden dat eerste en tweede beklaagden elk worden veroordeeld tot een geldboete van (400: 40, 3399) te verhogen met 1490 opdecimen en alzo gebracht op 1487,36 euro, of een vervangende gevangenisstraf van DRIE maanden;

Overwegende dat de feiten gepleegd werden zowel voor als na 1 januari 1994;

Overwegende dat de hoogte van de vervangende gevangenisstraf aangepast is aan de hoogte van de bepaalde geldboete;

Overwegende dat de feiten werden gepleegd voor 1 maart 2003, datum waarop artikel 26 van de wet van 7 februari 2003 in werking trad, waardoor de opdecimen waarmee de opgelegde geldboete moet worden vermenigvuldigd, werden verhoogd; dat bij toepassing van artikel 2, 2 Sw. de minst zware straf wordt toegepast, deze ten tijde van het plegen der feiten;

Overwegende dat beklaagden vroeger nog geen enkele veroordelingen opliep tot een criminele straf en, op het ogenblik van het plegen van de feiten, nog geen definitieve veroordeling tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden hebben opgelopen;

Dat in die omstandigheden een genademaatregel van aard is om de verbetering van de voornoemde veroordeelde te doen verhoppen en dienvolgens, bij toepassing en binnen de perken van artikel 8 van de Wet van 29 juni 1964, zoals gewijzigd, de tenuitvoerlegging van de opgelegde geldboete wordt uitgesteld voor een termijn van DRIE jaar vanaf heden;

De herstellvordering

Overwegende dat er geen enkele reden is om de uitspraak omtrent de schuld te splitsen van deze van het herstel, temeer daar beide in staat zijn om beoordeeld te worden;

Overwegende dat een regularisatie, van welke aard ook, een oplossing ex nunc kan bieden, die in voorkomend geval de hierna uit te spreken herstellvordering zonder voorwerp maakt;

Overwegende dat voor de beoordeling van de bouwinbreuk de beweerde hoedanigheid van zonevreemd bedrijf niet pertinent is;

Overwegende dat het niet noodzakelijk is een hernieuwd standpunt in te winnen van de vorderend gemachtigd ambtenaar, gezien de overtreding gesitueerd is in ruimtelijk kwetsbaar gebied en gelet op de falende regularisatiepogingen van beklaagden, uit welk laatste element duidelijk en afdoende blijkt dat op stedenbouwkundig vlak er zich een manifest probleem stelt;

Overwegende dat de verdediging bij de interpretatie van artikel 149 D.R.O. (p. 19 conclusie) voorbijgaat aan het arrest van het Arbitragehof d.d. 1 maart 2005, gewezen in voorliggend dossier ingevolge de gestelde prejudiciële vraag, meer bepaald de overwegingen B.18.1 en B. 18.2 die het Hof tot de zijne maakt;

Overwegende dat de bepalingen van het D.R.O. met betrekking tot de werking van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid slechts van toepassing zijn na de oprichting van deze Hoge Raad en goedkeuring van het huishoudelijk reglement (art. 198 bis D.R.O.);

Dat de benoeming van de leden van de Hoge Raad gepubliceerd werd in het Staatsblad van 12 augustus 2005 maar de (eventuele) goedkeuring van het huishoudelijk reglement nog niet publiek werd gemaakt;

Overwegende dat indien beklagden zich normconform gedragen hadden, ze thans niet betrokken zouden zijn in een juridisch-administratief kluwen;

Overwegende dat er geen reden is om enig uitstel toe te staan, gezien de zaak in staat van oordelen is;

Overwegende dat de gestelde herstellvordering niet kennelijk onredelijk is, wettig is en proportioneel;

Dat het Hof geen rekening kan houden met in het vooruitzicht gestelde, dus onzekere, wetgevende initiatieven;

Overwegende dat de herstellvordering afdoende gemotiveerd werd, zoals ze eertijds gesteld werd, en de visie van de decreetgever, zoals verwoord in de voorbereidende werken anno 2002-2003 niet relevant is;

Dat de herstellvordering overwoog dat dergelijk productie-atelier de schoonheidswaarde van het landschap in gevaar brengt en de opgerichte constructie niet in die zone thuis hoort, maar wel in een gebied voor ambachtelijke bedrijven en gebieden van kleine en middelgrote ondernemingen;

Dat de omgevingsfactoren wel geanalyseerd werden;

Dat de vorderende ambtenaar de oprichtingsplaats beschreef (st. 27 D), toevoegend dat de werkplaats tegen de achtergevel van een bestaand werkhuis (van dezelfde firma) werd opgericht;

Overwegende dat geen enkele wetsbepaling de vorderend ambtenaar verplichtte rekening te houden met vergunde gebouwen in de omgeving;

Overwegende dat het voorwerp van de herstellvordering de nieuwe loods betrof, niet de reeds bestaande constructies waarvan de precieze oprichtingsdatum niet gekend is;

Dat de vorderend ambtenaar consequent is waar hij de afbraak vordert van een nieuw opgerichte constructiehal in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied;

Overwegende dat enige vordering, zelfs strafvordering, met betrekking tot andere gebouwen, niet voorligt, en de

herstelvordering slechts kan geënt worden op een ingestelde straffvordering;

Overwegende dat uit de herstelvordering niet blijkt dat een meerwaardesom gevorderd wordt;

Dat zulks ook niet blijkt uit het schrijven van AROMH d.d. 17 november 1994 (st. III2 van kapt III) waaromtrent beklaagden hun brief van 14 juli 1994 niet voorbrengen waarop het schrijven van 17 november 1994 voormeld volgde:

Overwegende dat de meerwaarde voor de ruimtelijke ordening bij afbraak bestaat in het herstel van de schoonheidswaarde van de zone waarin de hal opgericht werd;

Dat beklaagden manifest te kwader trouw waren en desbewust om loutere rendementsredenen de vigerende stedenbouwreglementering aan hun laars laptten (zie bekentenis beklaagden bij onderzoeksrechter (st. 32 en 31));

Overwegende dat de biologische kwaliteiten van de omgeving ongetwijfeld door de wederrechtelijk opgerichte constructiehal waarin aluminium wordt verwerkt nadelig beïnvloed werden en worden, en er op visueel vlak een onbetwistbare aantasting bestaat;

Overwegende dat de bevoegde ambtenaar niets vermag tegen mogelijke verworvenheden uit het verleden, die evenwel de beoordeling van de voorliggende situatie niet verhinderen;

Overwegende dat een wederrechtelijk handelen niet mag lonen, vermits het aanzet tot chaos en normeloosheid;

Overwegende dat de herstelvordering rechtmatig is;

Overwegende dat er geen reden is om een meerwaardesom te bepalen;

Dat er immers een zwaarwichtige en onherstelbare inbreuk bestaat op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of de plannen van aanleg, hetgeen zijn bevestiging vindt in de talende regulatisatiepogingen van beklaagden (artikel 120 derde alinea, 3^e D.R.O.);

Dat een constructiehal voor een aluminium verwerkend bedrijf manifest niet thuis hoort in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied;

Overwegende dat tevens een gegeven mondeling bevel tot staking der werken door een bevoegde ambtenaar op 26 maart 1992 genegeerd werd;

Dat dat mondeling bevel schriftelijk bekrachtigd werd op 30 maart 1992;

Dat tijdens het geven van het mondeling bevel de werken nog niet beëindigd waren, waardoor de bedrijfshal derhalve niet bedrijfsklaar kon zijn, terwijl ze ondertussen klaarblijkelijk in bedrijf genomen werd, hetgeen de noodzakelijke miskenning van het gegeven bevel impliceert (artikel 149 §1 derde alinea, 1° D.R.O.);

Overwegende dat bijgevolg geen meerwaarde te bepalen is;

Overwegende dat gelet op de manifeste weigering van beklaagden om zich te conformeren naar de vigerende stedenbouwvoorschriften het opleggen van een dwangsom noodzakelijk voorkomt;

Dat het gevorderde bedrag van de dwangsom redelijk is en rekening houdt met de omvang van de uitgevoerde werken en het economisch belang ervan;

Dat gezien de houding van beklaagden het aangewezen is de dwangsom niet te beperken in tijd;

Overwegende dat de vordering tot herstel van de burgerlijke partij zich vereenzelvigt met de door de gemachtigde ambtenaar gestelde vordering;

Overwegende dat de hoedanigheid van de burgerlijke partij ten genoegte van recht blijkt uit de door de burgerlijke partij neergelegde stukken;

Overwegende dat het Hof de burgerlijke partij akte verleent van de doorgevoerde naamswijziging, zoals hierna bepaald;

Overwegende dat de burgerlijke partij vergoeding vordert voor het verlies van genot ingevolge de gedane inbreuk, alsmede de waardevermindering van het onroerend goed;

Overwegende dat ontegensprekelijk de begane bouwinbreuk leidde tot een waardedepreciatie van de omliggende eigendommen, zoals dat van de burgerlijke partij;

Overwegende dat de begane inbreuk tevens het genotsrecht aantast dat van het onroerend perceel, eigendom van de burgerlijke partij, kan gemaakt worden, doordat het het

karacteristieke ervan, aansluitend op een landschappelijk waardevol agrarisch gebied, vergalt, zeker ook visueel;

Overwegende dat de door de eerste rechter bepaalde schadevergoeding, bij gebreke aan concreet waardeerbare elementen, gepast voorkomt en bij te treden is;

Overwegende dat de beweringen van beklaagden met betrekking tot inbreuken die begaan zouden zijn door de burgerlijke partij of haar gemachtigde niet aan de beoordeling van het Hof voorliggen;

Dat deze redenen het bestaan van schade in hoofde van de burgerlijke partij in oorzakelijk verband met de fouten van beklaagden niet neutraliseren of vergoelijken;

Overwegende dat ook de burgerlijke partij aanspraak kan maken op de toe te kennen dwangsom bij gebreke aan vrijwillig herstel door beklaagden;

Overwegende dat het niet nodig is te
horen in het kader van de beoordeling van de herstellvordering;

OM DIE REDENEN,

HET HOF, recht doende op tegenspraak opzichtens alle partijen,

Gelet op de artikelen :

2, 11 tot 14, 16, 24, 31 tot 37 en 41 wet 15 juni 1935, 162, 185, 190, 194, 210, 211 wetboek strafvordering, 21 tot 26 wet 17 april 1878, gewijzigd door de wetten van 30 mei 1961, 24 december 1993, 10 juni 1998 en 11 december 1998; 33 en 34 van de Programmawet van 5 augustus 2003; 1 en 3 programmawet van 24 december 1993; 91 K.B. 28.12.1950, gewijzigd bij K.B. van 23.12.1993 en K.B. 11.02.2001, 44, 64, 65 en 69 van de toenmalige wet van 29.3.1962, houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw; 42, 66, 68 en 72 van het toenmalige decreet van de Vlaamse Raad van 22.10.1996 tot coördinatie van de wet van 29.3.1962, de feiten thans strafbaar gesteld door artikelen 1, 2, 99, 146, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 3 juni 1999) zoals gewijzigd bij de decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), van 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), van 13

juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), van 1 maart 2002 (B.S. 16 april 2002), van 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004); 7 mei 2004 en 22 april 2005;

1385 bis gerechtelijk wetboek;

1, 2, 3, 7, 38, 40, 44, 45, 50, 65 strafwetboek,

3 en 4 wet 17 april 1878,

1382 Burgerlijk Wetboek,

28, 29 wet 1.8.1985,

58 K.B. 18.12.1986,

1 wet 5 maart 1952,

1 en 8 wet 29.6.1964, 1 en 4 wet 10.2.1994 en wet 22.3.1999;

2, 3 en 4 wet 26 juni 2000;

36, 45 wet 7 februari 2003; K.B. 22 december 2003;

Het arrest d.d. 2 maart 2004 verder uitwerkend,

Herneemt de behandeling van de zaak ab initio gelet op de gewijzigde samenstelling van de zetel;

Verklaart de strafvordering toelaatbaar en ontvankelijk;

Ontvangt het incidenteel beroep van de burgerlijke partij;

Preciseert en actualiseert de feiten van de tenlasteleggingen A en B zoals voormeld;

Zegt dat er geen reden is tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof;

Zegt dat er geen reden is tot het horen van noch in het kader van de strafvordering, noch ter beoordeling van de herstellvordering;

Zegt dat er geen reden is tot het verlenen van enig verder uitstel;

Verklaart beklaagden schuldig aan de feiten van de geactualiseerde en gepreciseerde tenlasteleggingen A en B;

Veroordeelt eerste en tweede beklaagde elk voor de vermengde feiten van de tenlasteleggingen A en B tot een geldboete van (400: 40. 3399) te verhogen met 1490 opdecimem en alzo gebracht op 1487,36 euro, of een vervangende gevangenisstraf van DRIE maanden;

Zegt dat uitstel verleend wordt van de tenuitvoerlegging van de GELDBOETE voor een periode van drie jaar vanaf heden;

Verplicht beklaagden elk om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders een bedrag te betalen van tien euro, te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op vijftig euro;

Legt aan elk van voornoemde beklaagden een vergoeding op van 25 euro;

Zegt dat de herstellvordering en gevorderde dwangsom toelaatbaar, ontvankelijk en gegrond zijn, zoals hierna bepaald;

Geeft akte aan _____ van haar naamswijziging tot

Zegt dat er geen reden is tot afsplitsing van de berechting van de herstellvordering en dwangsom;

Zegt dat er geen reden is tot het verlenen van enig verder uitstel met betrekking tot de beoordeling van de herstellvordering en dwangsom;

Beveelt het herstel van de plaats in de vorige staat door de afbraak van de wederrechtelijk opgericht loods (ongeveer 950 m²), inclusief vloerplaten, binnen een termijn van ZES MAAND na het in kracht van gewijsde treden van onderhavig arrest, onder verbeuring van een dwangsom in hoofde van beide beklaagden van 371,84 EUR solidair per dag vertraging;

Zegt voor recht dat de stedenbouwkundig inspecteur of het College van burgemeester en schepenen van ambtswege of de burgerlijke partij, ingeval het arrest niet wordt ten uitvoer gelegd, in de uitvoering ervan kan voorzien;

Machtigt de stedenbouwkundig inspecteur of het College van burgemeester en schepenen of de burgerlijke partij de van de herstelling van de plaats afkomende materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te verwijderen;

Zegt voor recht dat de veroordeelden solidair gehouden zijn tot de uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden. Het verloop van een staat, opgesteld door de overheid die het arrest uitvoert, begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter;

Veroordeelt beklaagden om solidair een schadevergoeding te betalen aan de burgerlijke partij ten bedrage van € 2.478,93
EUR

- te vermeerderen met de vergoedende intresten, te rekenen aan de wettelijke intrestvoet, vanaf 1 maart 1992
- te vermeerderen met de gerechtelijke intresten vanaf heden;
- te vermeerderen met de kosten van de burgerlijke vordering;

Veroordeelt beklagden solidair tot de kosten van beide aanleggen, deze, voorgeschoten door de Openbare Partij, begroot op 144,83 euro;

Aldus gedaan en uitgesproken in openbare terechtzitting van
8 NOVEMBER 2005.

aanwezig :

- Voorzitter,
- Raadsheer,
- Raadsheer,
- Advocaat-generaal,
- Griffier.

Op het ogenblik van de uitspraak van huidig arrest waarover Raadsheer
 en Raadsheer nede beraadslaagd hebben
 overeenkomstig artikel 778 van het gerechtelijk wetboek, worden deze
 magistraten, wettig verhinderd zijnde, vervangen door Voorzitter
 en Raadsheer hiertoe aangewezen,
 overeenkomstig artikel 779 van het gerechtelijk wetboek, bij bevel-
 schrift van de Eerste Voorzitter van het Hof van Beroep te Antwer-
 pen, in datum van heden.